

LA MIRADA DEL BISBE

El Papa i Bad Bunny

El papa Lleó XIV es va reunir a Madrid durant una estona amb Bad Bunny. No sabem de què van parlar. Aquest famós cantant fa servir una caseta als seus concerts. La «caseta» de Bad Bunny no és només un efecte escènic; vol evocar una casa criolla, la memòria d'un poble, el gust de barri i la nostàlgia de les arrels; però també deixa al descobert una ferida molt contemporània perquè allò que neix com a signe de proximitat pot acabar esdevenint aparador d'exclusivitat per a VIPs. El mateix passa amb altres símbols catòlics marcats per l'estètica musical, com el confessionari de Rosalía, però ¿no pot ser que allò que sembla decorat, revela, en el fons, una set de casa, de refugi, d'escolta o de sentit?

Per això la qüestió no és només estètica, sinó espiritual i social. En clau evangèlica, una casa no és un lloc perquè uns pocs es facin veure mentre la majoria mira des de baix. La casa és taula compartida, porta oberta, acollida sense filtre. L'Evangeli no construeix zones VIP; les desmunta. Quan convertim les arrels en simple escenografia, també convertim la comunitat en aparença. I aleshores la nostàlgia que proclamem deixa de ser memòria viva per convertir-se en consum emocional.

Potser per això aquests fenòmens interpel·len tant. Perquè, sota la brillantor del xou, reapareix una pregunta més fonda ¿volem de debò una llar, un espai de escolta i perdó o només la seva imatge? En la seva visita apostòlica, el papa Lleó XIV va reclamar a Barcelona el mateix que pot servir per a

qualsevol altre poble o una ciutat, una «llar ampla i oberta a la fraternitat cristiana» i una comunitat cridada a ser «constructora d'unitat». Aquest és el criteri decisiu.

Per això em pregunto si les nostres cases, les nostres institucions, les nostres parròquies i la nostra societat són veritablement casa, espais de reconciliació o només decorats. Si són espais d'encontre o escenaris de distància. Perquè només és creïble l'Església que s'assembla a una llar on nin-

gú no sobra; i només és humana una cultura que no exhibeix el poble, sinó que el dignifica.

† **Xabier Gómez García**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Xabier a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Onze anys de *Laudato si'*: una crida que continua viva

Un avi i el seu net treballen junts en un petit hort que l'avi té a la terrassa de casa seva. No és gaire gran, però té uns parterres de terra en uns contenidors i va canviant el que sembla d'acord amb el cicle de l'any. El nen observa amb curiositat com el seu avi rega les plantes amb cura, sense malbaratar l'aigua. «La terra és com una amiga —li diu—: si la cuides, ella et cuida». El net assenteix i, amb mans petites, ajuda a col·locar el planter d'enciams a la terra.

És una escena senzilla, però conté un gran ensenyament: aprendre a esti-

mar i respectar la creació des del quotidià.

Han passat onze anys de la publicació de l'encíclica *Laudato si'* del papa Francesc, un document que ha ajudat molts cristians a mirar la creació amb ulls nous. No es tracta només de parlar d'ecologia o de problemes ambientals, sinó de reconèixer que el món és un do de Déu que hem rebut per cuidar-lo i transmetre'l a les generacions futures. Com recorda l'encíclica, «tot està connectat»: la natura, les persones i la nostra vida espiritual.

La Sagrada Escriptura ja ens ho ensenyava des del principi: «El Senyor Déu

va prendre l'home i el va posar al jardí de l'Edèn perquè el conreés i el guardés» (Gn 2,15). Conrear i guardar: dos verbs que resumeixen la nostra missió. No som propietaris absoluts de la Terra, sinó administradors responsables d'un regal que pertany a tothom.

A les nostres parròquies i pobles de Catalunya veiem molts signes d'aquesta responsabilitat compartida: famílies que eduquen els seus fills en el respecte a la natura, voluntaris que ajuden els més necessitats, comunitats que promouen gestos senzills de cura i solidaritat. Cada petita acció, per humil que

sembli, contribueix a construir un món més humà i més fraterno.

Onze anys després, *Laudato si'* continua essent una crida actual. Tenir cura de la Casa Comuna comença per tenir cura de les persones que tenim a prop: a la família, a la feina, a la comunitat cristiana. Com aquell avi que ensenya al seu net a plantar una llavor, també nosaltres estem cridats a sembrar esperança, responsabilitat i amor per la creació, confiant que Déu farà créixer els fruits.

Mn. Josep Ramon Pérez
Canonge de la Catedral de Barcelona

LA MIRADA DEL OBISPO

El Papa
y Bad Bunny

El papa León XIV se reunió en Madrid durante un rato con Bad Bunny. No sabemos de qué hablaron. Este famoso cantante utiliza una casita en sus conciertos. La «casita» de Bad Bunny no es solo un efecto escénico; quiere evocar una casa criolla, la memoria de un pueblo, el gusto de barrio y la nostalgia de las raíces; pero también deja al descubierto una herida muy contemporánea porque lo que nace como signo de proximidad puede acabar convirtiéndose en escaparate de exclusividad para VIPs. Lo mismo ocurre con otros símbolos católicos marcados por la estética musical, como el confesionario de Rosalía, pero ¿no puede ser que lo que parece decorado, revela, en el fondo, una sed de casa, de refugio, de escucha o de sentido?

Por eso, la cuestión no es solo estética, sino espiritual y social. En clave evangélica, una casa no es un sitio para que unos pocos se hagan ver mientras la mayoría mira desde abajo. La casa es mesa compartida, puerta abierta, acogida sin filtro. El Evangelio no construye zonas VIP; las desmonta. Cuando convertimos las raíces en simple escenografía, también convertimos a la comunidad en apariencia. Y entonces la nostalgia que proclamamos deja de ser memoria viva para convertirse en consumo emocional.

Quizá por eso estos fenómenos interpelan tanto. Porque, bajo el brillo del show, reaparece una pregunta más honda ¿queremos de verdad un hogar, un espacio de escucha y perdón o solo su imagen? En su visita apostólica, el papa León XIV reclamó a Barcelona lo mismo que puede servir para cualquier otro pueblo o una ciudad, un «hogar ancho y abierto a la fraternidad cristiana» y una comunidad llamada a ser «constructora de unidad». Éste es el criterio decisivo.

Por eso me pregunto si nuestras casas, nuestras instituciones, nuestras parroquias y nuestra sociedad son verdaderamente casa, espacios de reconciliación o sólo decorados. Si son espacios de encuentro o escenarios de distancia. Porque sólo es creíble la Iglesia que se asemeja a un hogar donde nadie sobra; y solo es humana una cultura que no exhibe al pueblo, sino que lo dignifica.

† **Xabier Gómez García**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Dedicació del Temple de
Sant Joan Baptista de Sant Feliu

La parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu de Llobregat ha celebrat, el diumenge 14 de juny, la dedicació del temple i de l'altar. Aquest dia coincidia, a més, amb el 50è aniversari de l'erecció de la parròquia pel decret firmat pel cardenal Jubany el 14 de juny de 1976.

La celebració va començar amb la rebuda del bisbe Xabier i de les autoritats, encapçalades per l'alcalde de Sant Feliu, Lourdes Borrell, i el secretari general del Bisbat de Sant Feliu, Joan Torras, per part d'una representació de la comunitat i del rector a la Plaça de la Salut. A la comitiva s'hi van fer presents la colla de bastoners Els Ceballuts, que havien començat els seus assajos als locals de la mateixa parròquia. Els Ceballuts van fer uns balls d'honor i van en-

capçalar un seguici fins al portal del temple.

La celebració de l'Eucaristia va comptar amb la litúrgia pròpia de la dedicació del temple. Just després de la professió de la fe, van ser entonades les lletanies, i acabades aquestes, es va situar una relíquia del màrtir beat Josep Sala a l'ara de l'altar. Després de l'oració de dedicació, el bisbe Xabier va ungir amb el sant crisma l'ara de l'altar i les creus de la consagra-

ció. Acabades les uncions, dos joves de la parròquia van entrar un braser per cremar encens. Va ser una dels moments més impactants: veure com el perfum de l'encens omplia tota la nau!

Un dels moments més emotius va ser quan, els encarregats de les estovalles, van netejar l'altar i el van revestir.

Acabada la celebració de l'Eucaristia, la comunitat va compartir un dinar d'arròs, on tots es van poder felicitar per l'aniversari i van poder saludar el bisbe.

La celebració de l'Eucaristia va comptar amb l'assistència de Mn. Josep Maria Domingo i el Rev. Medard, rector i vicari de la parròquia de Sant Llorenç.

Mn. Joan Francesc Cortés

Rector de la parròquia de Sant Joan Baptista de Sant Feliu

Sortida a Girona

Als candidats al diaconat del nostre bisbat, juntament amb els altres aspirants i candidats de la Província Eclesiàstica de Barcelona, van participar dissabte 13 de juny a la sortida de final de curs visitant la Catedral de Girona, explicada amb tot detall per Mn. Joan Baburés, delegat de Litúrgia, canonge arxiprest de la Catedral i rector de la parròquia de Sant Feliu de Girona.

En acabar l'Eucaristia a la parròquia de Sant Feliu, Mn. Josep Teixidó, coordinador de la Comissió de Formació per als aspirants i candidats al diaconat de la PEB, acompanyat de Mn. Josep Serra que fins ara n'havia estat el coordinador, va donar a conèixer la propera ordenació diaconal d'Esteve Ferré i de Juan Antonio Rodríguez del nostre bisbat,

per la imposició de mans del bisbe Xabier a la Catedral de Sant Llorenç, que serà el proper 5 de juliol a les 6 de la tarda.

Albert M. Manich, DP

Delegat Diaconat permanent

Marca la casella 105 a la teva declaració de la renda.

Gràcies a l'Església, la teva ajuda arribarà a qui més ho necessita. No pagaràs més ni et retornaran menys.

CASELLA 105 DE L'ESGLÉSIA

TANTS

Descobrix-ne més a Linea105Xtants.es

Magnifica humanitas, a la jornada de formació de preveres i diaques

La Casa de l'Església va acollir, dimarts 16 de juny, la trobada de formació per a preveres i diaques que marca el final de curs. La formació va anar a càrrec del periodista i capellà Francesc

Romeu i va versar sobre la carta encíclica del papa Lleó XIV, *Magnifica humanitas*.

A la trobada amb Francesc Romeu van participar una seixantena de persones, entre preveres i diaques de la nostra diòcesi. Romeu va fer una síntesi del document del Papa que alerta de les possibles conseqüències negatives de l'ús de la intel·ligència artificial (IA) i dels algoritmes quan parlem de la preservació de la dignitat humana. Davant del públic, Romeu subratllava que Lleó XIV no està en contra de la IA però sí quan aquesta es posa al servei del poder i no de la persona.

Romeu també se'n feia ressò de l'impacte que ha tingut el document del Sant Pare en diversos mandatariis internacionals que s'han posicionat al seu costat. Un document que mostra, com diu

Romeu, que l'Església no improvisa sinó que pensa la Història amb segles de profunditat.

La jornada es va acabar amb un debat i intercanvi d'impressions amb el públic i un dinar que dona per tancat el curs actual.

Agrair la fidelitat de Déu

Dimenge 14 de juny, encara amb el ressò de la visita del Papa, la parròquia de Sant Pere i Sant Pau d'El Prat de Llobregat va acollir la celebració dels XXV anys de l'ordenació sacerdotal del seu rector, Mn. Josep Torrente Bruna. La trobada començava amb l'obsequi de

la interpretació amb violoncel i dansa de dues suites de Bach a tots els qui l'han acompanyat aquests vint-i-cinc anys, seguida d'una Eucaristia amb participació de feligresos de les parròquies del Prat i també de Castellbisbal, El Papiol, Molins de Rei, Sant Feliu de Llobregat i Santa Maria

del Pi —els llocs on ha estat— que omplien el temple i també d'un bon grup de companys preveres i diaques. La trobada festiva es va cloure amb un refrigeri al pati parroquial que arrodonia l'acció de gràcies.

Josep Torrente
El Prat de Llobregat

El pòdcast del Bisbat. Laics i preveres del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat ens ofereixen un comentari a l'Evangeli de cada diumenge. A Instagram i YouTube.

AGENDA

- Dijous 2 de juliol.** Obertura d'habitatge familiar i nous espais de treball de l'equip de la vicaria del Penedès. A les 18.30 h, a Vilafranca del Penedès.
- Dissabte 4 de juliol.** Trobada Diocesana Missionera. A les 11.00 h, a la Casa de l'Església.
- Diumenge 5 de juliol.** Ordenació diaconal Esteve Ferré i Juan Antonio Rodríguez. A les 18.00 h, a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Fets 12,1-11 / SI 33 / 2Tm 4,6-8.17-18 / Mt 16,13-19]. Sants Pere i Pau: sant Pere (o Quefes), de Betsaida, i sant Pau (o Pol), de Tars, apòstols, puntals de l'Església (s. I).

30. ■ Dimarts [Am 3,1-8;4,11-12 / SI 5 / Mt 8,23-27]. Sants protomàrtirs de l'Església romana, en temps de Neró (s. I); sant Marçal de Llemotges, bisbe; santa Emilian, vg.

1. ■ Dimecres [Am 5,14-15.21-24 / SI 49 / Mt 8,28-34]. Sant Dominià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'an-

tiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. ■ Dijous [Am 7,10-17 / SI 18 / Mt 9,1-8]. Sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regis i Francesc Gerónimo, i el beats Julià Maunoir i Antoni Baldinucci, prevs. jesuïtes i mrs.

3. ■ Divendres [Ef 2,19-22 / SI 116 / Jo 20,24-29]. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); beata Anna Moga Fontcuberta, vg. (Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. ■ Dissabte [Am 9,11-15 / SI 84 / Mt 9,14-17]. Santa Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalanoaragonesa, neta de Jaume I; santa Berna, vg.

5. ■ Diumenge vinent, XIV de durant l'any (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Za 9,9-10 / SI 144 / Rm 8,9.11-13 / Mt 11,25-30]. Sant Antoni M. Zaccaria (1502-1529), prevere, fundador dels Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prevere trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

Diumenge XIII de durant l'any (A)

COMENTARI

«Qui no pren
la seva creu
no és bo per
venir amb mi»

Els qui veien Jesús només com un home no podien entendre les paraules tan exigents que diu avui a l'evangeli: *Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi.* Cal renunciar a tot i a tots fins i tot als éssers més estimats: pare, mare, fills... Però Jesús continua encara amb més exigències: *Qui no pren la seva creu i m'acompanya no és bo per venir amb mi.* És la creu que trobarem si volem ser fidels a l'ensenyament i a l'amor de Jesús. Sovint és molt dur estimar com ell va estimar: és la creu que hem de prendre. Ens recorda que ell també porta la creu! Tot sovint valorem massa les coses de la terra; volem gaudir d'aquesta vida d'ara però Jesús ens diu: *Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran.* No es tracta de perdre la vida per sempre sinó de saber que aquesta vida té poc valor quan la comparem amb el seguiment de Jesús que potser ens farà perdre avantatges materials, però que després (i moltes vegades també aquí) recobrem la vida amb plenitud. Per això tot els béns d'aquesta terra, tot el que podem guanyar és no-res comparat amb tenir i seguir Jesús. Ens ho recordava sant Pau: *Si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell.* I per això ens convida ja, en aquesta vida, a viure com a ressuscitats: *Penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.* Ha fet referència al baptisme en el qual ens vam submergir en la mort de Crist. Ara ressuscitats amb Crist hem d'emprendre una nova vida, una vida d'entrega totalment al Senyor, pensant en els altres com ens indica la primera lectura: aquell matrimoni va pensar en Eliseu i li van construir una petita habitació perquè l'home de Déu és un sant. A acollir els altres fa referència també Jesús a l'evangeli: *Qui us acull a vosaltres m'acull a mi.* Que no hi hagi res que ens impedeixi seguir Jesucrist, però que sapiguem acollir-lo també en els nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,8-11.14-16a)

Un dia Eliseu passava per Sunam. Hi havia allà una dona benestant que l'obligà a quedar-se a menjar a casa seva. Des d'aquell dia, cada vegada que Eliseu hi passava, s'hi quedava a menjar. Llavors ella digué al seu marit: «Estic convençuda que l'home de Déu que passa sempre per casa nostra és un sant. Fem-li una petita habitació d'obra a la terrassa, posem-hi un llit, una taula, una cadira i un llum, i cada vegada que vingui podrà retirar-se allà.» El dia que Eliseu hi anà, es retirà en aquella habitació i s'hi quedà a dormir. Llavors Eliseu digué a Guihezí, el seu criat: «Què podem fer per aquesta sunamita?» Guihezí li respongué: «Mira, no té fills, i el seu marit ja és gran.» Eliseu li va dir: «Crida-la.» Guihezí la cridà, i ella es presentà i es quedà a l'entrada de l'habitació. Eliseu li digué: «L'any que ve, per aquest temps, amanyagaràs un fill.»

► Salm responsorial (88)

R. Senyor, cantaré tota la vida els vostres favors.

Senyor, cantaré tota la vida / els vostres favors, / d'una generació a l'altra / anunciaré la vostra fidelitat. / Vós heu dit: «El meu favor és indestructible, / mantinc la fidelitat en el cel.» R.

Senyor, feliç el poble que us aclama. / Caminarà a la llum de la vostra mirada. / Tot el dia celebrarà el vostre nom, / enaltirà la vostra bondat. R.

Ve de vós la glòria del seu poder, / alcem el front perquè vós ens estimeu; / el nostre rei és del Sant d'Israel, / és del Senyor l'escut que em protegeix. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 6,3-4.8-11)

Germans, tots els qui hem estat batejats en Jesucrist, hem estat submergits en la seva mort. Pel baptisme hem estat sepultats amb ell en la mort, perquè, tal com Crist, gràcies al poder admirable del Pare, va ser ressuscitat d'entre els morts, també nosaltres emprenguem una nova vida. I si hem mort amb Crist, creiem que també viurem amb ell. I sabem que Crist, un cop ressuscitat d'entre els morts, ja no mor més, la mort ja no té cap poder sobre ell. Quan ell morí, morí al pecat una vegada per sempre, però ara que viu, viu per a Déu. Igualment vosaltres, penseu que sou morts pel que fa al pecat, però viviu per a Déu en Jesucrist.

► Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu (Mt 10,37-42)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «Qui estima el pare o la mare més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui estima els fills o les filles més que a mi, no és bo per venir amb mi. Qui no pren la seva creu i m'acompanya, no és bo per venir amb mi. Els qui vulguin guardar la vida en poder seu, la perdran, però els qui per causa meva l'hauran perduda, la retrobaran. Qui us acull a vosaltres, m'acull a mi, i qui m'acull a mi, acull el qui m'ha enviat. Qui acull un profeta perquè és profeta, tindrà la recompensa dels profetes, qui acull un just perquè és just, tindrà la recompensa dels justos, i tothom qui doni un vas d'aigua fresca a un d'aquests petits, només perquè és el meu deixeble, us ho dic amb tota veritat, no quedarà sense recompensa.»

► Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,8-11.14-16a)

Pasó Eliseo un día por Sunén. Vivía allí una mujer principal que le insistió en que se quedase a comer; y, desde entonces, se detenía allí a comer cada vez que pasaba. Ella dijo a su marido: «Estoy segura de que es un hombre santo de Dios el que viene siempre a vernos. Construyamos en la terraza una pequeña habitación y pongámosle arriba una cama, una mesa, una silla y una lámpara, para que cuando venga pueda retirarse». Llegó el día en que Eliseo se acercó por allí y se retiró a la habitación de arriba, donde se acostó. Entonces se preguntó Eliseo: «¿Qué podemos hacer por ella?». Respondió Guejazí, su criado: «Por desgracia no tiene hijos y su marido es ya anciano». Eliseo ordenó que la llamase. La llamó y ella se detuvo a la entrada. Eliseo le dijo: «El año próximo, por esta época, tú estarás abrazando un hijo».

► Salmo responsorial (88)

R. Cantaré eternamente las misericordias del Señor.

Cantaré eternamente las misericordias del Señor, / anunciaré tu fidelidad por todas las edades. / Porque dijiste: «La misericordia es un edificio eterno», / más que el cielo has afianzado tu fidelidad. R.

Dichoso el pueblo que sabe aclamarte: / caminará, oh, Señor, a la luz de tu rostro; / tu nombre es su gozo cada día, / tu justicia es su orgullo. R.

Porque tú eres su honor y su fuerza, / y con tu favor realzas nuestro poder. / Porque el Señor es nuestro escudo, / y el Santo de Israel nuestro rey. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 6,3-4.8-11)

Hermanos: Cuantos fuimos bautizados en Cristo Jesús fuimos bautizados en su muerte. Por el bautismo fuimos sepultados con él en la muerte, para que, lo mismo que Cristo resucitó de entre los muertos por la gloria del Padre, así también nosotros andemos en una vida nueva. Si hemos muerto con Cristo, creemos que también viviremos con él; pues sabemos que Cristo, una vez resucitado de entre los muertos, ya no muere más; la muerte ya no tiene dominio sobre él. Porque quien ha muerto, ha muerto al pecado de una vez para siempre; y quien vive, vive para Dios. Lo mismo vosotros, consideraos muertos al pecado y vivos para Dios en Cristo Jesús.

► Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,37-42)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus apóstoles: «El que quiere a su padre o a su madre más que a mí, no es digno de mí; el que quiere a su hijo o a su hija más que a mí, no es digno de mí; y el que no carga con su cruz y me sigue, no es digno de mí. El que encuentre su vida la perderá, y el que pierda su vida por mí, la encontrará. El que os recibe a vosotros, me recibe a mí, y el que me recibe, recibe al que me ha enviado; el que recibe a un profeta porque es profeta, tendrá recompensa de profeta; y el que recibe a un justo porque es justo, tendrá recompensa de justo. El que dé a beber, aunque no sea más que un vaso de agua fresca, a uno de estos pequeños, solo porque es mi discípulo, en verdad os digo que no perderá su recompensa».